

[Løje.]

pr. 1 000 Kr.s Grundværdi. Dette Kvantum foreslaas i Aar fordoblet. Det vil ikke betyde meget for de enkelte, idet det kun betyder en Stigning fra 5 til 10 Tdr. pr. Ejendom. Jeg tror, at denne Ændring er baade retfærdig og rimelig, thi det er min Erfaring, at denne Brugsstørrelse — i alt Fald paa Landets gode Kornjorder — har i tidligere Kornlove været Genstand for en meget lempelig Behandling ved Kornudskrivningen. Jeg har endvidere fra flere Sider faaet oplyst, at der netop fra disse Brug er afgivet en Del Frihandelskorn, idet de i nogen Udstrækning har undladt at tage Foderkorn tilbage til Erstatning for det Brødkorn, de har afleveret. Der er ingen Grund til at bebrejde disse Mennesker, at de har disponeret saadan; det er jo fuldt ud lovligt. Paa den anden Side giver det Udtryk for, at de har ment at kunne afse en Del Korn. Derfor er det rimeligt, at Afleveringspligten skærpes en lille Smule for deres Vedkommende.

Endvidere er der ændret lidt ved Afleveringspligten for de større Brugs Vedkommende, for dem med over 80 000 Kr.s Grundskyld, og denne Ændring kan vel siges at være velbegrundet. Det er vist en Kendsgerning, at netop inden for disse Brugsstørrelser har det i det forløbne Aar med den meget sparsomme Høst været forbundet med betydelige Vanskeligheder at tilfredsstille Kravet om en stor Aflevering. Det fremgaar bl. a. deraf, at inden for disse Brugsstørrelser er der et forholdsvis stort Antal Landbrugere, der har maattet gøre deres Forbeholdsret gældende. Den Nedsættelse, det drejer sig om, er ikke stor. Det drejer sig om $\frac{1}{2}$ Td. pr. 1 000 Kr.s Grundskyld for de Ejendomme, hvis Grundskyld ligger over 80 000 Kr., og jeg vil sige, at efter de betydelige Krav om Nedsættelse, der er blevet stillet af Tolvmandsforeningerne, har jeg følt mig glædeligt overrasket ved, at man har resigneret og er gaaet med til denne forholdsvis beskedne Nedsættelse.

Jeg tror, den er paakraevet og forsvarlig, og da man endvidere har den Opfattelse, at den vil medføre, at færre under i øvrigt lige Vilkaar vil gøre deres Forbeholdsret gældende, mener det større Landbrug, at der skulde komme lige saa meget Korn ind nu som med det større Krav om Aflevering.

Der er endvidere en lille Ændring i § 2 om Tilbageholdelsesretten, idet man har udvidet Bestemmelsen til ogsaa at omfatte Moderfaar. Tidligere var det saadan, at

den kun omfattede Arbejdsheste og Kreaturer over 2 Aar. Nu skal den altsaa tillige omfatte Moderfaar, idet man, hvis man gør sin Forbeholdsret gældende, har Ret til at tilbageholde 50 kg Korn for hvert Moderfaar. Hensigten med dette er naturligvis at skabe øget Interesse om Faareavlens her i Landet, hvilket er i høj Grad paakraevet under de nuværende vanskelige Forhold med Hensyn til Uldtilførslerne udefra. Det er meget rimeligt, at en saadan Bestemmelse er truffet, men om det vil være tilstrækkeligt, er ikke til at vide. Jeg vilde tro, at hvis man endelig vilde stimulere til Faarehold, var det betydelig mere virkningsfuldt, hvis man tillige gav en lille Forbeholdsret med Hensyn til Ulden for den paagældende Faareavler. Det vilde bevirke, at der blev en meget stor Interesse for Faareavl i næsten alle Landbohjem, og jeg vilde gerne — selv om dette Spørgsmaal i og for sig ikke vedkommer det, vi behandler — henstille til den højtærede Landbrugsminister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg tror, at det i langt højere Grad end det, der her er Tale om, vil fremme Holdet af dette under disse Forhold særdeles nyttige Husdyr.

Endvidere er der med Hensyn til Forbeholdsretten truffet visse Ændringer, man kan næsten sige, at der nu paalægges Landbrugerne en Siags Dyrkningspligt. Der foreslaas den Bestemmelse, at hvis Kornarealet er 8 pCt. mindre end Gennemsnittet af Aarene 1939 og 1940, vil Forbeholdsretten pr. voksent Kreatur, der under normale Forhold er 300 kg, blive nedsat til 200 kg, og hvis Kornarealet er 15 pCt. mindre sammenlignet med de to nævnte Aar, vil Forbeholdsretten blive nedsat til 100 kg pr. Dyr. Der er dog den Ventil, at hvis Kornarealet udgør 40 pCt. af det samlede Areal, gælder disse Bestemmelser ikke.

Jeg finder det i høj Grad paakraevet, at saadanne Bestemmelser træffes. Det har i Virkeligheden været saadan i det sidste Aar, at Landmænd — vel ikke i stor Udstrækning, men dog i nogle Tilfælde — har følt sig fristet til at indskrænke Korn dyrkingen meget betydeligt og kaste sig over Dyrkingen af mere værdifulde Afgrøder, af Handelsplanter. Naar dette er Tilfældet og kan blive en Fare for Kornproduktionen, maa man erkende, at der maa indføres Bestemmelser, som sikrer imod, at man kommer alt for vidt ad disse Veje.

Jeg vil gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at jeg kunde egentlig godt tænke mig, at man var gaaet et Skridt